

Corinne Ericson

RECYCLED GRAVESTONES

Fotoprojektet Recycled gravestones #1-4 (2016) omfattar fyra paneler med vardera nio bilder 9x9 cm satta i viss tematik. De behandlar en upplevd tvehågsenhet inför tidstypiska rationella och förnuftslena lösningar betraktade genom gravstenar för återbruk. Liksom med projektet Älgpass (2002-2013) var mitt intresse att dokumentera en skulptural artefakt som är en positioneringsplats i anad förändring, och som reflekterar samhällsutvecklingen genom de personliga aktiviteterna. Gemensamt för projekten är att de berör vårt förhållande till livet skavt mot döden och innefattar kultur och kult. Kyrkogårdar med dess gravvårdar innefattar historien och personberättelser över tid, och de ses som en för människan viktig plats för eftertanke, att i stillhet reflektera och minnas.

De döda finns inte i stenen, i dess inskription. Våra åtbörder vid graven i vår samtid kanske tycks vara en tillgjord handling. När gravplatsens helgade mark mist sin religiösa innebörd riktad snarare mot den döde än de levande, och ingen längre besöker den, kanhända andra ting i vår vardag materialiserar tillgången till minnena tydligare. Är det en förlegad känsla och erfarenhet att gravmarkörer upplevs förkroppsliga och hjälpa vår möjlighet att minnas och ges perspektiv på tillvaron.

Fotografierna visar gravstenar som har haft inskriptioner med namn och årtal i högrelief över människor som begravdes mellan ca 1930-1970. Istället för att som brukligt skicka övergivna eller återlämnade gravstenarna till stenkross är texten varsamt bortslipad och stenen tvättad. Bergarten, den huggna formen och dekoren berättar om stenens initiala tillkomst som gravsten före avidentifieringen. En stilblandning blir oundviklig när nya namn kommer att istället djupblästras eller försänkas och målas i. Stenarna ter sig för tillfället som i en slags avvaktan, uppenbart berövade sin uppgift. De är ännu inte åter använda.

Många gravar saknar
gravrättsinnehavare
Kontrollera er grav

Begravningsplatserna önskar man befriade från effektiva kostnadsberäkningar när ljusdiodsskyltar blinkar om gravrättsinnehavare och avgifter efter stipulerade 25 år. Ens grav är en privat angelägenhet för de efterlevande i ett gemensamt reglerat rum. Det objekt som utgör en minnesvård, manifesterad i naturstenens hållbarhet, dess utseende vald med omsorg, är ofta en ekonomisk stor utgift, men verkar i vår tid alltmer ha blivit föremål för en mycket snar utbytbarhet. Samtidigt som gravstenar en gång huggna i svenska stenbrott lämnas till stenkross för annan användning, importeras till nya gravvårdar stora mängder sten från länder med svagt miljö-och hälsoskydd.

Återbruk av gravstenar till fyllnadsmaterial eller nya gravvårdar är ingenting nytt, samtider har alltid ansett vissa dåtider mer ointressanta och stenmaterial var eftertraktat. Nutidens idéer bottnar i förmodad miljömedvetenhet och etiska kravspecifikationer men också ett visuellt ansvar över begravningsplatsernas gestaltning. Det som dröjer sig kvar som en irrationell provokation är att gravstenarna som upplåts för nyanvändning idag inte är särskilt ålderstigna, inskriptionen inte nedsliten av århundranden exponering utan i en aktiv överenskommelse bortslipad. I tidsspannet mellan gammal och ny inskription finns dessa stenar utan funktion, kvarvarande vid sina ursprungliga gravplatser.

oktober 2016